

«Μόλις ἐγκατεστάθην εἰς Β, αἱ ἐργασίαι ἦσαν τόσον πολλαί, ὥστε μόλις ἐπρόφθανον εἰς τὰς παραγγελίας, τὰς ὁποίας μοὶ ἔκαμνον. Χάρις εἰς τὰς θεράσας συστάσεις, ἀγαπητέ μου κύριε, ἐπροστατεύθην μετ' ἐμὲ ὡς ἰδιαίτερον. Κυρία τις πλουσία καὶ διακεκριμένη μετ' ἐμὲ παρεκάλει νὰ τῆς παραχωρήσω τὸν περισσότερον καιρὸν μου, τὸν ὅποιον εἶχον ὠρισμένον διὰ τὰς ἐργασίας μου. Ἡ εὐγενὴς ἐκείνη κυρία τόσον ἐσυμπάθησε πρὸς ἐμὲ, ὥστε μετ' εὐγνωμοσύνης ἀφωσιώθην εἰς αὐτήν. Μετέβαινον σχεδὸν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν φιλόξενον οἰκίαν της. Μετὰ τινα καιρὸν διηγήθη εἰς τὴν κυρίαν Λοράν—οὕτως ὠνομάζετο—τὰς θλίψεις, τὰς ὁποίας ἐδοκίμασα εἰς τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς μου. Ἐπίσης καὶ αὐτὴ μοὶ διηγήθη, ὅτι ἦτο χήρα πρὸ πολλῶν ἐτῶν, καὶ ὅτι ἀφιέρωσε τὴν ζωὴν της εἰς τὴν ἀνατροφήν τῶν τριῶν τέκνων της. Εἶχε προσέτι καὶ ἓνα ἀδελφόν, τὸν κύριον Κάρολον Ζεράρ, ἱατρὸν διακεκριμένον, ὁ ὁποῖος ἕνεκα μεγάλης θλίψεως, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς πατρίδος του, καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔμενον εἰς μίαν ἐπαρχίαν τῆς Μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς.

«—Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ ἀγαπητός μου ἀδελφός, μοὶ ἔλεγε ἡ κυρία Λοράν, «τὰ τέκνα μου μεγαλώνουν, καὶ ἔχω ἀνάγκη τῆς συνδρομῆς του διὰ τὴν ἀνατροφήν των. Τὸ γνωρίζει αὐτὸ καὶ δὲν ἀμφισβάλω ὅτι θὰ ἀποφασίσῃ νὰ ἐπανέλθῃ. Εἶνε εὐγενὴς καρδιά ὁ ἀγαπητός μου Κάρολος». Μοὶ ἔλεγε δὲ κατόπιν. «Θυσιάζει τὴν ζωὴν καὶ τὸ μέλλον του διὰ νὰ περιποιηθῆται τοὺς πτωχοὺς συμπατριώτας του. Ἦτο εὐθυμὸς, χαρίεις, μέχρι τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀπέθανεν ἡ μνηστή του, ὀλίγας ἐβδομάδας πρὸ τοῦ γάμου των. Ὁ ἴδιος πολλάκις μοὶ εἶπεν, ὅτι ἡ εὐτυχία του ἐκλείσθη εἰς τὸν τάφον τῆς προσφιλοῦς του νεκρᾶς. Παρῆλθον δέκα ἔτη ἀφότου ἀνεχώρησε. Πόσον μακρὰ μοὶ ἐφάνησαν τὰ ἔτη αὐτά! Ὡ! πότε θὰ τὸν ἐπανίδω», ἔλεγε, σπογγίζουσα τὰ δάκρυά της.

«Ἐνα πρωὶ, μόλις ἤρχισα τὴν συνήθη ἐργασίαν μου, εἶδον τὴν κυρίαν Λοράν νὰ ἔρχεται πρὸς ἐμὲ μετ' ὕψος ἀνήσυχον.

«—Ἀγαπητὴ Ρόζα, μοὶ εἶπε, «ἄφησε, σὲ παρακαλῶ, σήμερον τὴν ἐργασίαν, καὶ βοήθησόν με εἰς τὰς ἀναγκαίας προετοιμασίας, διότι ὁ ἀδελφός μου φθάνει σήμερον. Πρὸ ὀλίγου ἔλαβον τὸ χαροποιὸν τηλεγράφημα. Θὰ φθάσῃ ἀκριβῶς κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος».

«Ἀπερίγραπτος ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ τῆς κυρίας Λοράν, ὅταν ἐνηγκαλισθῆ τὸν ἀδελφόν της, μετὰ τόσα ἔτη χωρισμοῦ.

«Ὁ κύριος Ζιράρ ἦτο σχεδὸν τεσσαρακοντούτης. Εἶχε ὑψηλὸν τὸ ἀνάστημα, μαῦρα μαλλιά, μέτωπον μέγαν καὶ σεβαστόν. Εἰς τὴν ὥραιαν καὶ ἐκφραστικὴν φυσιογνωμίαν του ἐφαίνοντο τὰ ἴχνη τῆς θλίψεως. Ὅπως ἡ κυρία Λοράν, ἐφέρετο καὶ οὗτος πρὸς ἐμὲ μετὰ γλυκύτητος, χωρὶς ὑπεροψίαν καὶ ἐν τούτοις ἤμην πτωχὴ ἐργάτρια.

«Παρῆλθον ὀλίγαι ἡμέραι, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ κυρία Λοράν μετ' ἐμὲ προσεκάλεσε σχεδὸν καθ' ἑκάστην εἰς τὴν οἰκίαν της. Ὁ κύριος Ζιράρ ἐφέρετο πρὸς ἐμὲ ἀβρότατα, ἀλλ' ἐκείνη τὸ ὅποιον δι' ἐμὲ ἦτο πολυτιμὸν, ἦτο ἡ πραγματικὴ συμπάθειά του.

«Μίαν ἡμέραν ἐργαζόμενὴ μόνη εἰς τὸ σὺνθηδες τῆς ἐργασίας δωματίου. Αἶφνης βλέπω ἐρχόμενον τὸν κύριον Ζιράρ.

«—Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ με ἀκούσετε ὀλίγας στιγμᾶς, δεσποινίς;» μετ' ἠρώτησε.

«Ἡ φωνὴ του ἦτο τόσον σοβαρὰ, τόσον συγκεκλιμένη, ὥστε ἐκπληκτὸς ἀφῆκα νὰ πῆσῃ ἡ ἐργασία ἀπὸ τὰς χεῖράς μου, καὶ τὸν παρετήρησα μετ' ἐμὲ βλέμμα ἀγωνιώδες.

«—Δεσποινίς, μοὶ λέγει καὶ πάλιν, «δὲν θὰ μεταχειρισθῶ κοινὰ προοίμια, ἀλλὰ θὰ σὰς εἶπω ἀπ' εὐθείας ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν σὰς εἶδον, ἠσθάνθην εἰς τὴν καρδίαν μου ν' ἀναγενῶται ἡ ἐλπίς. Γνωρίζω ὅτι ἡ αἴτησίς μου θὰ σὰς φανῇ παράτολμος, διότι ἔχω διπλάσιαν ἀπὸ ὑμᾶς ἡλικίαν, καὶ ἐν τούτοις τολμῶ νὰ σὰς ἐρωτήσω, ἂν συγκατανεύετε νὰ δεχθῆτε τὴν χεῖρά μου. Σὰς ἀγαπῶ, διότι καθ' ἑκάστην νέας ἀνακαλύπτω εἰς ὑμᾶς ἀρετάς. Σεῖς μόνη καταρωθήσατε νὰ μοὶ ἐμπνεύσετε ἐλπίδα εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζα διὰ πάντος δι' ἐμὲ ἀπολεσθεῖσαν. Σεῖς ἐπίσης ὑπεφέρατε, Ρόζα, ἀλλὰ θὰ δυνθῶ νὰ σὰς κάμω νὰ λησμονήσετε τὰς θλίψεις τῆς παρελθούσης ζωῆς σας. Ὡ! σὰς παρακαλῶ, δεσποινίς, ἀποκριθῆτέ μου».

«Οἱ λόγοι οὗτοι, τοὺς ὁποίους καθόλου δὲν ἐπερίμενα, μοὶ ἐπροξένησαν μεγάλην συγκίνησιν, ὥστε τὰ δάκρυα ἐπλημύρισαν τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ οἱ λυγμοὶ δὲν μοὶ ἐπέτρεπον ν' ἀποκριθῶ.

«Ἦτο λοιπὸν δυνατόν! Αὐτός, ὁ τόσον εὐγενὴς καὶ ἀγαθός, ὁ τόσον ἀνώτερος κατὰ τὴν οἰκογενειακὴν θέσιν καὶ τὴν περιουσίαν, αὐτός, ὁ ὁποῖος ἦτο πάντοτε δι' ἐμὲ ὁ τύπος τοῦ ἰδανικοῦ, τὸν ὅποιον οὐδὲ νὰ τὸν φαντασθῶ ἐτόλμων, αὐτός νὰ προσφέρῃ τὴν χεῖρά του εἰς ἐμὲ τὴν πτωχὴν ἐργάτιδα;

«Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μοὶ ἤρπασε τὴν χεῖρα.

«—Ρόζα, μοὶ εἶπε, κλίνων πρὸς ἐμὲ, «μὴ φοβῆσαι' ἐὰν δὲν δύνασαι νὰ με ἀγαπήσῃς, εἰπέ τὸ ἐλευθέρως, εἰλικρινῶς. Δὲν εἶμαι τίχα συνειθισμένος νὰ ὑποφέρω; Μήπως δὲν γνωρίζω ὅτι ἡ ἐλπίς, ἡ ὁποία ἐγεννήθη εἰς ἐμὲ, ἦτο ἄφρων καὶ ματαία; Ἦσως ἄλλος εὐτυχέστερος ἀπὸ ἐμὲ ἐξουσιάζει τὴν καρδίαν σου».

«—Ὡ! μὴ τὸ λέγετε αὐτό, ἀνέκραξα σχεδὸν ἀκουσίως μου. Σεῖς μόνον πρέπει ν' ἀγαπᾶσθε. . .»

«Ἐξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς με περιέβαλεν εἰς τὰς ἀγκάλας του ψιθυρίζων:

«—Ὡ, Ρόζα, τὰς οὐρανίους αὐτὰς λέξεις ἐπαναλάμβανε πάντοτε, ὦ, ναί, πάντοτε, πάντοτε. . .»

«Καὶ τῶρα, ἐξηκολούθησεν ἡ Ρόζα, «ὀλίγα μένουσιν νὰ σὰς εἶπω. Ἡ κυρία Λοράν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶπε τὰ πάντα ὁ Κά-

ρολος, μετ' ἐσφιγξεν εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ μετ' ὠνόμασεν ἀδελφὴν της. Οἱ γὰρ μοὶ μας θὰ γίνουσι μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας, καὶ ἦλθον νὰ σὰς παρακαλέσω, ἀγαπητὴ κύριε, νὰ παρευρεθῆτε. Ὁ Κάρολος ἤθελε νὰ με συνοδεύσῃ διὰ νὰ σὰς γνωρίσῃ, διότι μετ' ἀγαπήσατε καὶ μετ' ἐπροστατεύσατε ὡς πατήρ, ἀλλ' ἐπρωτίμῃσιν νὰ ἔλθω μόνη, διὰ νὰ σὰς διηγθῶ ἐλευθέρως ὅλην μου τὴν χαρὰν».

Ἐνταῦθα ὁ θεῖός μου ἠγέρθη. Ἡ διήγησις του ἐπερατώθη.

—Ἡ ἐπιστολὴ αὐτή, τὴν ὁποίαν κρατῶ, προσέθεσεν, εἶνε τῆς κυρίας Ρόζας Ζιράρ. Ἡ μήτηρ της ζῆ ἀκόμη, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπανίδῃ τὴν χώραν εἰς τὴν ὁποίαν ἔζησε πολλὰ ἔτη. Ἡ θυγάτηρ της, μετὰ τοῦ συζύγου της θὰ τὴν συνοδεύσωσι. Θὰ ἴδῃς τὴν Ρόζαν, θὰ τὴν ἴδῃς εὐτυχῆ σύζυγον, εὐδαίμονα μητέρα, ἐνῶ ὁ ἐπίορκος μνηστήρ διάγει βίον ἀνιαρόν, καταδικωμένος ὑπὸ τῆς τύψεως, ὅτι ἐπρόδωκεν ἐκείνην, ἡ ὁποία μόνη ἠδύνατο νὰ τὸν καταστήσῃ εὐτυχῆ. Δὲν θὰ παύσω ἐπαναλαμβάνων πάντοτε, ὅτι μετὰ τὴν δοκιμασίαν ὁ Θεὸς δίδει τὴν ἀνταμοιβήν, καὶ ὅτι τὸ κακὸν φέρει πολλάκις καλόν.

***

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Δεσποινίδα Εἰρήνην Χατζηπέτρου, καὶ κ. κ. Κ. Κατακουζηνόν. Ν. Χρυσουλᾶν, Ἀνδρέαν Λούζην, Εὐάγγελον Κωνσταντακῶν, Παναγὴν Μηνιάτην, Ἰω. Σισίην, Κ. Ν. Κατσαρόν ἱατρὸν, Ἀναστ. Σισίην, Ἰωάννην Δ. Πομόνην, Φ. Χριστοδουλάτον, Νικόλαον Γεωργαντᾶν, Σπυρίδωνα Χαλικιᾶν, Περικλῆν Δρακούλην, Σύνδρομα ἑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Παναγὴν Ι. Μεταξᾶν. Ἀπεστάλησαν. — κ. Σπυρίδωνα Καφύρην. Ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα κατὰ τὴν νέαν διεύθυνσίν σας. — κ. Χαρικλῆν Μ. Τουρλιτάκην ὅτι φροντίσωμεν Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γ. Δ. Ἄννιον, ἀνθυπολ. Ἀπεστάλησαν. — κ. Πάνον Ε. Κοντογούρην. Ἐλήφθησαν Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν. — Φαέθοντι Ἐνταῦθα. Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον, ἀναγνώσατε τὸ «Τέλος τοῦ Σκοποῦ» ὑπὸ Ἀλεξ. Δουμά υἱοῦ ὡς πρὸς τὸ δεύτερον, ἀτυχῶς κατὰ τὴν ὑπόθεσιν καὶ δυστυχῶς ἀκατάλληλον διὰ τὰ Ἐκλεκτά. Μετὰ λύπης δὲ σὰς παρατηροῦμεν ὅτι ἐν τῇ νέῃ σας ἐργῶν προέβητε εἰς καθάρσεις τινας τῆς γλώσσης, αἱ ὁποῖαι τὴν . . . κατερρύπαναν. — κ. Α. Μειμάρη, ἱατρὸν. Ἐλήφθησαν φρ. 15, ἀντίτιμον συνδρομῆς ὑμῶν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐνεγράφητε εἰς «Ἱατρικὸν Δελτίον», οὗτινος ἡ ἀποστολὴ ἤρξατο ἀποσταλέντων καὶ τῶν προεκδοθέντων φυλλαδῶν — κ. Σ. Μενεγάτον. Ἐλήφθη ταχυδρομικὴ ἐπιταγή. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γρ. Φορτοῦλον. Ἀπεστάλη. Ἐγράψαμεν. — κυρίαν Μαριέτταν Ἀναστασιάδου. Ἀπεστάλησαν. — Δεσποινίδα Ἀναστασίαν Σταυροπούλου. Ὅσα τὰ λαμβάνετε μετ' ἐμὲ νὴν διεύθυνσίν σας, — κ. Δ. Μοσχολάκη. Ἐγράψαμεν. — κ. Π. Χριστοδούλου. Ἐγράψαμεν. Ἀπόδειξις ἀπεστάλη. — κ. Ν. Παπούλην. Ἐνεγράφη ὁ κ. Α. Δ. πρὸς ὃν ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου.

Ἐξέδοθη τὸ ΣΤ' τεῦχος τῆς

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

περιέχον τὴν συνέλειαν τοῦ Νικόλα Σιγαλοῦ, νέας Ἀθηναϊκῆς μυθιστορίας τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου. Τιμὴ ἑκάστου τεύχους (ἔξ 96 σελίδων μετ' ἐξωφύλλου) λεπτὰ 50.

Συνδρομὴ ἐτησίαν (24 δεκαπενθήμερα τεύχη) δρ. 10. προπληρωτέα, ἐξάμηνος δρ. 6 προπληρωτέα.

Διὰ τὸ ἔξωτερικὸν αὐτὰς τιμαὶ εἰς χροσόν.

Ἄντι 3 μόνον δραχμῶν, τῇ προσήκῃ τῶν ταχυδρομικῶν, οἱ νέοι ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ δικαιούται νὰ λάβωσι τὰ προεκδοθέντα τεύχη τῆς Ἑλληνοῦς Βιβλιοθήκης, ὡς καὶ τινὰ ἐξ αὐτῶν κατ' ἐκλογὴν ἀντὶ 25 λεπτῶν ἑκάστου τεύχους.